Владарко марень молодечих,
Царице злототканих снів,
Що до танечної хуртечі
Ведеш дівчат і юнаків!
Я од твоїх звільнився чарів,
Кайдани юності розбив
І край химер, де марно марив,
На царство істини змінив.

Та як тих мрій позбутись нині?
В них чистим починав я шлях,
Там німфи — геть усі богині
Із променем святим в очах.
Уява нам малює диво,
Облудних не шкодує шат:
Жінки сміються нефальшиво,
Нема лукавства у дівчат.

Химери все, слова порожні!
Тож треба з неба повертать,
Не бачить німфи в жінці кожній,
Пілада в друзях не шукать,
Лишати замки понадхмарні,
Де ельфи в далі голубій,—
Жінки ж — зрадливі, як і гарні,
А друзі — вірні лиш собі.

Ганьба! Поринувши в облуду,
Я примсі слугував твоїй,
Та, гніт розбивши твій, не буду
Ширяти знов на крилах мрій.
Ну й дурень! В очі я кохані
Дивився і думав: правда там!

В нещире вірив я зітхання,
Нещирим вірив я сльозам.

Набридла лжа твоя велика,
Тож геть той храм, що гніт несе;
Там лиш Удаваність — владика,
Чуттєвість там — понад усе.
Не дивлячись на справжнє горе,
Над вимислом пустим вона
Нікчемні сльози ллє в притворі
Твойого храму, навісна.

Хай Співчуття у чорнім строї
І в кипарисовім вінці
Зітхає щиро й ллє з тобою
Кров серця за химери ці...
Клич німф своїх, утечу кліром
Оплачте: пастушок пішов!
Колись і він палав і вірив,
Та не прийде у храм твій знов.

О німфи, ладні в кожнім разі
Ридать по всьому день за днем,
Дрижать в удаванім екстазі,
Фальшивим братися вогнем!
Чи хто оплаче в хорі пишнім
З своїм відступником розрив,—
Я ж, юний бард, ваш друг колишній,
На ваші сльози заслужив!

Ну що ж, прощайте милі дами,
Бо час на згубу вас прирік:
Розверзлась відхлань перед вами,
Де ви спочинете навік.
Вода забутня жде вас, феї,

Вас вихри гонять без мети;
І ви з царицею своєю
Повинні в безвість одійти.

1807